

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **Ing. P. Š.**, zastoupen JUDr. Richardem Pustějovským, advokátem v Ostravě, Matiční 730/3, za **účasti:** Město Štramberk, zastoupené starostou města Štramberk, Štramberk, Náměstí 9, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Praha 6, Antonína Čermáka 2a, v řízení o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 3. 4. 2012, č. j. O-478282/D77879/2011/ÚPV,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včas podanou žalobou dne 2. 6. 2012 domáhal zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 3. 4. 2012, č. j. č. j. O-478282/D77879/2011/ÚPV, kterým byl zamítnut jeho rozklad proti rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 28. 11. 2011 o zamítnutí přihlášky slovního označení zn. sp. O-478282 ve znění „UŠI NAŠÍ BABIČKY“ na základě námitek podaných Městem Štramberk.

Napadené slovní označení ve znění „UŠI NAŠI BABIČKY“ bylo přihlášeno dne 26. 7. 2010 a zveřejněno dne 8. 9. 2010 pro výrobky zařazené do třídy 30: cukrářské a pekařské výrobky podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb pro účely zápisu známek ze dne 15. června 1957.

Město Štamberk – namítající podal dne 8. 12. 2010 námitky podle § 7 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách a o změně zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů, (zákon o ochranných známkách), ve znění pozdějších předpisů. Namítající tvrdil, že je majitelem prioritně starších národních ochranných známek, a to kombinované ochranné známky č. 179248 ve znění „ŠTRAMBERSKÉ UŠI“ a slovní ochranné známky č. 227965 ve znění „ŠTRAMBERSKÉ UŠI“, které jsou podobné s přihlašovaným označením a jsou zapsány pro shodné nebo podobné výrobky ve třídě podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb.

Namítající dále uváděl, že je majitelem označení původu „ŠTRAMBERSKÉ UŠI“, č. zápisu 175, s právem přednosti ode dne 27. 12. 1999, zapsané pro „cukrářské pečivo“, a zeměpisného označení „ŠTRAMBERSKÉ UŠI“ chráněného v Evropské komisi ode dne 7. 3. 2007 pro výrobky „chléb, pečivo, cukrářské výrobky, cukrovinky, sušenky a ostatní pekařské zboží“. Průměrný spotřebitel se tak může domnívat, že napadené označení rozšiřuje jeho známkovou řadu.

První namítaná kombinovaná ochranná známka č. 179248 ve znění „ŠTRAMBERSKÉ UŠI“

s právem přednosti ode dne 8. 7. 1991 byla zapsána dne 30. 8. 1994 do rejstříku ochranných známek pro výrobky zařazené do třídy 30: jemné pečivo a cukrovinky podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb.

Druhá namítaná slovní ochranná známka č. 227965 ve znění „ŠTRAMBERSKÉ UŠI“ s právem přednosti ode dne 7. 12. 1999 byla zapsána dne 19. 10. 2000 do rejstříku ochranných známek pro výrobky zařazené do třídy 30: cukrářské a pekařské výrobky podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb.

Z uvedených údajů z rejstříku ochranných známek vedeného Úřadem průmyslového vlastnictví je zřejmé, že obě namítané ochranné známky jsou vzhledem k napadenému označení staršími ochrannými známkami ve smyslu ustanovení ve smyslu § 3 písm. a) bod 2 zákona o ochranných známkách.

Správní orgán prvního stupně rozhodnutím ze dne 28. 11. 2010 vyhověl námitkám uplatněným podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách a přihlášku slovního označení ve znění „UŠI NAŠI BABIČKY“ zamítnul zapsat do rejstříku ochranných známek. Toto své rozhodnutí odůvodnil tím, že existuje pravděpodobnost záměny napadeného označení s namítanou kombinovanou ochrannou známkou č. 179248 i namítanou slovní ochrannou známkou č. 227965, obě ve znění „ŠTRAMBERSKÉ UŠI“. Z důvodu podobnosti

napadeného označení s oběma namítanými ochrannými známkami a podobnosti přihlašovaných výrobků a výrobky namítanými.

Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal dne 22. 12. 2011 rozklad, který byl zamítnut žalobou napadeným rozhodnutím předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 3. 4. 2012, č. j. O-478282/D77879/2011/ÚPV. Žalovaný správní orgán v rozhodnutí nejprve konstatoval, že za pravděpodobnost záměny se přitom považuje i pravděpodobnost asociace se starší ochrannou známkou, tedy vyvolání představy o souvislosti mezi porovnávanými označeními. Obvyklými kritérii pro posuzování podobnosti jsou hlediska vizuální, fonetické a sémantické, podstatný přitom je celkový dojem, jímž označení působí na průměrného spotřebitele. Připomenul rozsudek Soudního dvora Evropské unie, (dále jen „SDEU“), ve věci C-210/96 Gut Springenheide GmbH und Rudolf Tusky v. Oberkreisdirektor des Kreises Steinfurt - Amt für Lebensmittelüberwachung, v němž je průměrný spotřebitel definován jako současný nebo potenciální spotřebitel daného druhu zboží nebo služeb, pro které se ochranná známka užívá, nebo osoby zapojené do distribuční sítě daného druhu zboží nebo služeb, popřípadě obchodní kruhy, zabývající se daným druhem zboží nebo služeb, pro které se ochranná známka, resp. přihlašované označení, užívá, jenž je průměrně informovaný, pozorný a rozumný.

Žalovaný určil průměrného spotřebitele výrobků nárokováným napadeným označením, přičemž podle seznamu výrobků a služeb je zřejmé, že byly přihlášeny výrobky zařazené do třídy 30: cukrářské a pekařské výrobky podle Niceské dohody o mezinárodním třídění, které byly shledány shodnými a podobnými s namítanými, tj. 30: jemné pečivo a cukrovinky, resp. cukrářské a pekařské výrobky. Jedná se tedy o zboží každodenní spotřeby, které je předmětem nákupu nejširší veřejnosti a tato široká veřejnost tedy bude tvořit okruh průměrného spotřebitele.

Žalovaný porovnal napadené označení s namítanými známkami podle obvyklých kritérií a konstatoval, že obě namítané ochranné známky sestávají ze dvou slovních prvků „ŠTRAMBERSKÉ UŠÍ“, a že druhá namítaná ochranná známka je slovní a obsahuje jen tato dvě slova bez jakékoliv grafické úpravy. Napadené slovní označení je složeno ze tří slovních prvků „UŠÍ NAŠÍ BABIČKY“.

První namítaná kombinovaná ochranná známka sestává z kruhu lemovaného tenkou tmavou konturou, nahoře vystupujícího do poloobloukovité bubliny. Uvnitř prostoru je po obvodu nápis „ŠTRAMBERSKÉ UŠÍ“, provedený zvláštními, starobyle působícími písmeny velké tiskací abecedy; v horní části je umístěna realistická kresba hradní věže s náznakem části kopce, na němž stojí, pod ní je kornout znázorňující tvar pečiva.

Pokud jde o hledisko vizuální, napadené označení „UŠÍ NAŠÍ BABIČKY“ obsahuje tři slova, druhá namítaná ochranná známka „ŠTRAMBERSKÉ UŠÍ“, která je pouze slovní, obsahuje dvě slova. Napadená ochranná známka je tedy o jeden slovní prvek delší. Nicméně je důležité, že pro obě označení společný prvek „UŠÍ“ je jak v konkrétních souslovích, tak ve vztahu k přihlašovaným i zapsaným výrobkům vysoce distinktivní, neboť k nim zjevně nemá

žádný vztah. Jde o označení fantazijní, což si spotřebitel uvědomí ihned po zrakovém kontaktu; proto jej zaznamená jako originální prvek v obou označeních. S ohledem na tento společný distinktivní prvek „UŠÍ“ považoval žalovaný napadené označení za podobné s druhou namítanou ochrannou známkou v mírném stupni.

Pokud jde o vizuální porovnání napadeného označení s první namítanou kombinovanou ochrannou známkou, je zřejmé jejich odlišné provedení, tj. slovní na rozdíl od kombinovaného. Nicméně podle žalovaného grafická úprava není natolik výrazná ani jako celek, ani zpracováním použitých obrazových prvků, aby zcela přehlušila vnímání slovních prvků. Spotřebitel je zcela jistě zaregistruje a i u první namítané ochranné známky nezůstane bez povšimnutí, že slovní spojení obsahuje též slovní prvek „UŠÍ“, jenž je součástí i napadeného označení. Vzhledem k tomu, že slovní prvky neustupují do pozadí prvkům obrazovým, je i první namítanou ochrannou známkou považoval žalovaný kvůli slovnímu prvku „UŠÍ“ za mírně podobnou s napadeným označením z hlediska vizuálního.

Pokud jde o hledisko fonetické, napadené označení bude vysloveno „uši naší babičky“ a obě namítané ochranné známky jako „štramberské uši“. Podle žalovaného obrazové prvky přítomné v první namítané ochranné známce nebudou použity při její výslovnosti, neboť je obvyklé popisovat označení jenom podle prvků slovních. Napadené označení bude vysloveno „uši naší babičky“, namítané ochranné známky jako „štramberské uši“. Ve všech porovnávaných označeních opět zazní distinktivní prvek „uši“. Opět i v případě tohoto hlediska žalovaný zdůraznil, že slovní prvek „uši“ je ve vztahu k přihlašovaným i zapsaným výrobkům prvkem distinktivním. Kvůli této skutečnosti shledal žalovaný napadené označení podobné s oběma namítanými ochrannými známkami z hlediska fonetického, a to ve vyšším stupni, než tomu bylo u hlediska vizuálního.

Pokud jde o hledisko sémantické, představuje sousloví napadeného označení „UŠÍ NAŠÍ BABIČKY“ informaci o sluchovém čidle (uchu) naší příbuzné (babičky). Vzhledem k přihlašovaným výrobkům, tj. cukrářským a pekařským, jde o fantazijní sousloví, resp. nadsázku, neboť je zcela zřejmé, že skutečné ucho, navíc z příbuzenského vztahu, nemůže být předmětem nebo výsledkem cukrářské nebo pekařské úpravy. Doslovným obsahem slovního spojení „ŠTRAMBERSKÉ UŠÍ“ namítaných ochranných známek jsou v podstatě „uši ze Štramberku“. I zde je jasné, že jde o nadsázku, tudíž opět o fantazijní sousloví. U první namítané ochranné známky je text doplněn obrazovými prvky hradní věže a pečiva v podobě kornoutu, které pro poučeného spotřebitele, např. turistu, mají konkrétní význam - poukazují k městu Štamberk znázorněním dominanty města, hradu Štamberku s věží Trúbou, a k dávné historii o údajném nálezu lidských uší jako válečné trofeje nájezdných Tatarů. Všechna porovnávaná označení obsahují shodný prvek „UŠÍ“, který je sice co do vlastního obsahu slovem běžné slovní zásoby, avšak v obou souslovích je jeho spojení s dalšími výrazy fakticky nereálné. Celá porovnávaná spojení jsou tak fantazijní, nadnesená. Přestože se však v napadeném označení prvek „UŠÍ“ váže ke konkrétní osobě (naší babičce), v namítaných ochranných známkách k zeměpisnému území (Štamberku), v podstatě se jejich obsahy nevylučují.

Žalovaný uvedl, že není pochyb o zvláštním tvaru pečiva namítajícího, tj. kornoutu znázorňujícím ucho, a proto by mohl spotřebitel oba složené výrazy asociovat, neboť není vyloučeno, aby „naše babička“ byla ze „Štamberku“ a pekla tradiční pečivo v podobě „ucha“. Z těchto důvodů shledal žalovaný napadené označení i z tohoto hlediska za podobné s namítanými ochrannými známkami ve vyšším stupni.

Pokud jde o hledisko celkového dojmu, představují porovnávaná označení fantazijní sousloví o nepravděpodobném (nereálném) obsahu, který je v první namítané ochranné známce doplněn obrazovými prvky dotvářejícími historický kontext prvkům slovním. Základ nadsázky přitom představuje stejný prvek „UŠI“, který bude vnímán zrakem, sluchem a zejména podle svého obsahu jako zvláštní. Při hlubším rozboru si sice spotřebitel může uvědomit souvislost tvaru pečiva se sluchovým orgánem, nicméně pravým označením pro takový tvar by byl „kornout“; proto originalita prvku „UŠI“ zůstává. Z hlediska celkového dojmu hodnotil žalovaný porovnávaná označení jako podobná ve vyšším stupni.

Žalovaný se rovněž vypořádal s tvrzením přihlašovatele, který za podstatný prvek slovního spojení namítaných ochranných známek ve znění „ŠTRAMBERSKÉ UŠI“ považoval adjektivum „ŠTRAMBERSKÉ“. Žalovaný uvedl, že jde o místopisný prvek, situující jakékoliv za ním následující běžné podstatné jméno do konkrétního města nebo oblasti. Pokud by šlo o realistické spojení podstatného jména s přídavným, např. „štramberský hrad“ apod., nebylo by to pro průměrného spotřebitele v podstatě nic zvláštního, neboť se s takovými souslovími setkává v běžném každodenním životě často. V tomto případě je však podstatné, že dva běžné výrazy jsou spojeny do slovního spojení tak, že vytvářejí neobvyklý význam. Přitom neobvyklost sousloví „ŠTRAMBERSKÉ UŠI“ namítaných ochranných známek mu obstarává právě spojení s prvkem „UŠI“. Je to tedy toto podstatné jméno, které je nejvýznamnějším prvkem namítaných ochranných známek, nikoliv místopisný prvek „ŠTRAMBERSKÉ“, jak tvrdil v rozkladu přihlašovatel. Rovněž zvláštnost sousloví „UŠI NAŠI BABIČKY“ tvořícího napadené označení je postavena na stejném slovním prvkem „UŠI“.

Žalovaný se dále zabýval porovnáním přihlašovaných výrobků s namítanými a uvedl, že přihlašovatel v rozkladu nevyjádřil konkrétní výhrady k výsledku věcného porovnání, tj. ke konstatování správního orgánu prvního stupně, že jde o výrobky shodné nebo podobné vzhledem k tomu, že vykazují tutéž povahu či vlastnosti a náležejí do stejné oblasti spotřeby, tj. do kategorie cukrářských a pekařských výrobků.

Žalovaný poté konstatoval shodně se správním orgánem prvního stupně, že zápisem napadeného označení do rejstříku ochranných známek by došlo k zásahu do zákonem chráněných starších práv namítajícího vyplývajících z vlastnictví namítaných ochranných známek, a že námitky podané podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách tak byly důvodné.

V závěru napadeného rozhodnutí se žalovaný vypořádal s tvrzením přihlašovatele, že správní orgán prvního stupně nedbal jeho upozornění, že označení „ŠTRAMBERSKÉ UŠI NAŠI BABIČKY“ nepožívá známkové ochrany a nerespektoval jeho popis týkající se vztahu Ing. V. S. a společnosti Šmíra-print s.r.o. v souvislosti s využíváním tohoto označení. Žalovaný odkázal na prvostupňové rozhodnutí, v němž je uvedeno, že „... namítajícím jmenované označení „ŠTRAMBERSKÉ UŠI NAŠI BABIČKY“, užívané při distribuci na obalech či etiketách výrobků „Štramberské uši“ Ing. V. S., nepožívá známkové ochrany a Ing. V. S. není účastníkem, tohoto řízení ...“ Žalovaný doplnil, že správní orgán prvního stupně při rozhodování označení „ŠTRAMBERSKÉ UŠI NAŠI BABIČKY“ nijak nezohlednil, přitom sdělil důvody, které ho k tomu vedly, nebylo potřeba dále se uplatněním tohoto označení v námitkách a okolnostmi kolem jeho užívání zabývat, neboť neměly vliv na konečné rozhodnutí ve věci, tj. závěr o pravděpodobnosti záměny napadeného označení s namítanými ochrannými známkami nemohly změnit. Zasloužily si tedy pouze zdůvodňující komentář, jak to správní orgán prvního stupně učinil.

Žalobce se svým podáním domáhal zrušení napadeného rozhodnutí z důvodu hrubého porušení procesních zásad správního řízení.

Žalobce namítal, že skutkový stav, který vzal předseda Úřadu průmyslového vlastnictví za základ svého rozhodnutí ze dne 3. 4. 2012 je v rozporu se spisem a nemá v něm oporu.

Žalobce namítal podstatné porušení řízení ve věci rozkladu, když byla porušena zásada materiální pravdy a zásada volného hodnocení důkazů.

Žalobce namítal, že zápisná nezpůsobilost přihlašovaného označení není dána jakoukoliv podobností s registrovanou ochrannou známkou, ale toliko podobností závadnou, tj. podobností, která vyvolává pravděpodobnost záměny ohledně původu výrobků či služeb, a že konstatování pravděpodobnosti záměny je rozhodující celkový dojem. Žalobce poukazoval, že při posouzení z vizuálního hlediska byla potvrzena odlišnost porovnávaných označení.

Žalobce poukazoval v této souvislosti mj. na rozsudky SDEU ve věcech C-251/95 SABEL BV v. Puma AG, Rudolf Dassler Sport, C-120/04 Medion AG v. Thomson multimedia Sales Germany & Austria GmbH a C-39/97 Canon Kabushiki Kaisha v. Metro-Goldwyn-Mayer Inc.

Žalobce namítal, že žalovaný odpírá průměrnému spotřebiteli vlastnosti jako informovanost, průměrná vnímavost, obezřetnost a opatrnost, které mu nejprve ve svém rozhodnutí přiřknul a nyní přepokládá jejich absenci.

Žalobce namítal, že při posuzování shodnosti druhu výrobků se nelze omezit pouze na skutečnost, že jsou zařazeny do téže známkové třídy. Kdyby tomu tak bylo, neměla by v zákoně opodstatnění dikce „výrobky téhož druhu“, ale „výrobky téže známkové třídy“, přičemž se odvolával rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 12. 1990 OZ 53021-83.

Žalobce namítal, že v námitkách byla použita nepravdivá a deformovaná tvrzení o vlastnictví etiket „ŠTRAMBERSKÉ UŠÍ NAŠÍ BABIČKY“ pana ing. V. S. Používané označení výrobků je výsledkem obchodněprávního závazkového vztahu o spolupráci mezi ing. V. S. a společností ŠMÍRA - PRINT, s.r.o., IČ: 25368915. Namítá-li namítající kolizi mezi označením „ŠTRAMBERSKÉ UŠÍ NAŠÍ BABIČKY“ a „UŠÍ NAŠÍ BABIČKY“, namítá kolizi mezi označeními, která k dnešnímu dni nepožívají známkoprávní ochrany a jsou používána subjektem, jenž není účastníkem tohoto řízení.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ze dne 12. 7. 2012 navrhl žalobu zamítnout a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí ze dne 3. 4. 2012.

Městský soud v Praze ve věci rozhodl bez jednání, neboť ani žalobce, a ani žalovaný se k výzvě soudu podle § 51 odst. 1 soudního řádu správního nevyjádřili.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách přihlašované označení se nezapiše do rejstříku na základě námitek proti zápisu ochranné známky do rejstříku podaných u Úřadu vlastníkem starší ochranné známky, pokud z důvodu shodnosti či podobnosti se starší ochrannou známkou a shodnosti nebo podobnosti výrobků či služeb, na něž se přihlašované označení a ochranná známka vztahují, existuje pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti; za pravděpodobnost záměny se považuje i pravděpodobnost asociace se starší ochrannou známkou.

Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. dubna 2014, čj. 8 As 37/2011-154, posouzení zaměnitelnosti ochranné známky podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách či dotčenosti na právech přihláškou, která nebyla podána v dobré víře, podle § 7 odst. 1 písm. k) tohoto zákona, je věcí výkladu příslušného neurčitého právního pojmu a jeho aplikace na zjištěný skutkový stav. Správní uvážení se zde neuplatní. Závěry správního orgánu o těchto otázkách přezkoumává soud v rámci námitek uplatněných v žalobě v plném rozsahu.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2013, čj. 8 As 41/2012-46 pro posuzování podobnosti mezi výrobky podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách je nutné zohlednit všechny relevantní faktory, které charakterizují vztah mezi dotčenými výrobky. Tyto faktory zahrnují zejména povahu výrobků, jejich účel, způsob použití, jakož i jejich konkurenční nebo komplementární charakter. Dalšími faktory, na které je možno brát ohled, jsou též distribuční kanály, relevantní veřejnost a obvyklý původ zboží (převzato z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2008, čj. 9 As 59/2007-141). Při posuzování podobnosti slovních označení pro účely § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách, je nutné vzít v úvahu mimo jiné následující faktory:

- (1) průměrný spotřebitel obvykle přikládá větší význam počáteční části slov než částem následujícím;
- (2) průměrný spotřebitel při vnímání slovního označení obvykle rozloží toto označení na slovní prvky, které mu naznačují konkrétní význam nebo které se podobají slovům, jež zná; a
- (3) průměrný spotřebitel nebude u složené ochranné známky za rozlišovací a převládající prvek celkového dojmu vyvolaného touto ochrannou známkou považovat její popisný prvek, ale její prvek fantazijní. Tato kritéria však nelze aplikovat mechanicky.

Při posuzování žalobních námitek v plné jurisdikci vycházel Městský soud v Praze z citované judikatury Nejvyššího správního soudu, jakož i ustálené judikatury SDEU.

Pokud žalobce tvrdil, že se žalovaný dopustil hrubého porušení procesních zásad správního řízení, aniž by specifikoval, jak byly tyto zásady porušeny, musel soud tuto obecně formulovanou námitku odmítnout jako neodůvodněnou. Žalobou napadené rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 3. 4. 2012, č. j. O-478282/D77879/2011/ÚPV, je podle názoru soudu v souladu s ustanovením § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách a žalovaný se nedopustil v řízení, které předcházelo jeho vydání, porušení správního řádu, podle něhož v známkoprávním řízení postupoval.

Pokud žalobce namítal, že skutkový stav, který vzal předseda Úřadu průmyslového vlastnictví za základ svého rozhodnutí ze dne 3. 4. 2012 je v rozporu se spisem a nemá v něm oporu, musel soud tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou. Žalobce přihlásil k ochraně

spojené s napadeným slovním označením ve znění „UŠI NAŠI BABIČKY“ výrobky zařazené do třídy 30: cukrářské a pekařské výrobky podle Niceské dohody o mezinárodním třídění, nikoliv určitý specifický výrobek. Stejně tak namítané ochranné známky jsou chráněny pro výrobky zařazené do třídy 30: cukrářské a pekařské výrobky, jakož i jemné pečivo a cukrovinky podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb. Tedy nikoliv určitý specifický výrobek, určitou specificky tvarovanou cukrovinku, obě namítané ochranné známky jsou chráněny pro všechny přihlášené výrobky. Žalovaný proto v tomto řízení musel vycházet a v souladu se zákonem o ochranných známkách i vycházel z takto určených výrobků, přičemž pro jeho rozhodnutí nebylo podstatné, jaký konkrétní výrobek a v jakém tvaru má přihlašovatel v úmyslu vyrábět, či jaký konkrétní výrobek uvádí na trh osoba zúčastněná.

Žalobce v této souvislosti tvrdil, že pro průměrného spotřebitele, který je v současnosti vystaven násilným a podvodným praktikám obchodních řetězců, nemůže existovat nebezpečí záměny mezi předmětnými označeními, neboť povaha porovnávaných výrobků je rozdílná. Tvrdil, že pro výrobky označované namítanými ochrannými známkami je rozhodný tvar, receptura a místo výroby, na rozdíl od jeho výrobků. Městský soud v Praze však nemohl v tomto souhlasit s žalobcem, neboť žalovaný správní orgán při rozhodování o pravděpodobnosti záměny musí brát v úvahu výrobky tak, jak jsou zapsány v rejstříku ochranných známek, když ochrana se vztahuje na všechny v tomto seznamu uvedené výrobky.

Pokud žalobce namítal podstatné porušení řízení o rozkladu, když měla být porušena zásada materiální pravdy a zásada volného hodnocení důkazů, musel soud tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou.

V inkriminované věci bylo řízení vedeno podle správního řádu a založeno na zásadě materiální pravdy. Zásada materiální pravdy ukládá správnímu orgánu zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a úkolem soudu rozhodujícího ve správním soudnictví potom je zkoumat, zda si správní orgán opatřil pro rozhodnutí náležité podklady. Podle názoru soudu je v inkriminované věci skutkový stav úplný a pravdivý. Žalovaný správní orgán vycházel z obsahu správního spisu. Účastníci řízení byli řádně vyrozuměni o podáních protistrany a bylo jim umožněno se v průběhu řízení vyjadřovat k podkladům pro rozhodnutí. Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou přesvědčivá a přezkoumatelná, neboť v jejich odůvodnění je uvedeno, jak se vyrovnaly s jeho důkazními návrhy, v hodnocení důkazů je důkazní postup vyčerpávajícím způsobem popsán a logicky i věcně přesvědčivě odůvodněn. Žalovaný postupoval v souladu s ustálenou judikaturou SDEU a pravděpodobnost záměny posuzoval z hlediska podobnosti vizuální, fonetické a sémantické, přičemž konstatoval rozhodnost celkového dojmu.

Žalobce namítal, že zápisná nezpůsobilost přihlašovaného označení není dána jakoukoliv podobností s registrovanou ochrannou známkou, ale toliko podobností závadnou, tj. podobností, která vyvolává pravděpodobnost záměny ohledně původu výrobků či služeb, a že konstatování pravděpodobnosti záměny je rozhodující celkový dojem. Žalobce poukazoval, že při posouzení z vizuálního hlediska byla potvrzena odlišnost porovnávaných označení.

Podle ustálené judikatury SDEU vnímání ochranných známek průměrným spotřebitelem dotčených výrobků nebo služeb hraje rozhodující úlohu v celkovém posouzení nebezpečí záměny ochranných známek. V tomto ohledu průměrný spotřebitel vnímá obvykle ochrannou známku jako celek a nezabývá se jejími jednotlivými detaily. Toto kritérium bylo

ve specifické oblasti ochranných známek potvrzeno rozsudkem SDEU ve věci C-342/97 Lloyd Schuhfabrik Meyer, ohledně otázky, kdy má ochranná známka vysokou rozlišovací způsobilost. Jím se rozumí zejména současný nebo potenciální spotřebitel daného druhu výrobků nebo služeb, pro které se ochranná známka užívá, nebo osoby zapojené do distribuční sítě daného druhu výrobků nebo služeb, popřípadě obchodní kruhy, zabývající se daným druhem výrobků nebo služeb, pro které se ochranná známka užívá. Základem pro pojetí relevantního spotřebitele se stal rozsudek SDEU ve věci C-210/96 Gut Springenheide, v němž bylo konstatováno, že při posuzování, zda dané označení je schopno klamat, se musí brát v úvahu pravděpodobné očekávání průměrně informovaného, pozorného a rozumného průměrného spotřebitele.

Při posuzování zaměnitelnosti střetnuvších se ochranných známek je určujícím kritériem to, co vytváří celkový dojem ochranné známky. SDEU judikoval rozsudku ve věci C-251/95 SABEL, že „pravděpodobnost záměny musí být posuzována globálně s přihlédnutím ke všem faktorům relevantním pro okolnosti případu“, a že „globální posouzení vizuální, fonetické a sémantické podobnosti střetnuvších se známek musí být založeno na celkovém dojmu, který známky vyvolávají, přičemž je třeba vzít v úvahu zejména jejich distinktivní a dominantní prvky“.

Žalovaný popsal porovnávaná označení, stanovil kritéria pro hodnocení podobnosti slovních označení a poté přistoupil k jejich porovnání z hlediska vizuálního, fonetického a sémantického. Správně při posuzování porovnávaných označení vycházel ze závěrů především z ustálené judikatury SDEU. Dostatečným způsobem odůvodnil svůj závěr, že ochranné známky jsou zaměnitelné jako celek. Své právní hodnocení podobnosti porovnávaných označení postavil na rozsudku C-251/95 SABEL.

Městský soud v Praze proto přisvědčil závěrům žalovaného s tím, že postupoval zcela v souladu s ustanovením § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách. Právní otázku podobnosti kolizních označení včetně jejich zaměnitelnosti žalovaný vypořádal v souladu s ustálenou judikaturou, a to jak s rozsudkem SDEU ve věci C-342/97 Lloyd Schuhfabrik Meyer, když za průměrného spotřebitele dotčených výrobků, považoval širokou veřejnost, když v inkriminované věci jde o výrobky zařazené do třídy 30: cukrářské a pekařské výrobky, resp. jemné pečivo a cukrovinky, jakož i cukrářské a pekařské výrobky podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb. Jedná se tedy o zboží každodenní spotřeby, které je předmětem nákupu nejširší veřejnosti a tato široká veřejnost tedy bude tvořit okruh průměrného spotřebitele. Jedná se tedy o běžně informovaného a přiměřeně pozorného a obezřetného občana. Podle názoru soudu žalovaný tento rozsudek SDEU aplikoval správně a logicky. Pokud žalobce namítal, že žalovaný odpírá průměrnému spotřebiteli vlastnosti jako informovanost, průměrná vnímavost, obezřetnost a opatrnost, které mu nejprve ve svém rozhodnutí přiřknul a nyní přepokládá jejich absenci, musel soud tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou. S ohledem na skutečnost, že průměrným spotřebitelem v inkriminované věci je skutečně nejširší veřejnost, je nutno mít na mysli nižší stupeň informovanosti a potom je nutno dospět k závěru, že průměrný spotřebitel může nabýt dojmu, že výrobky označené napadeným označením pocházejí od stejného výrobce jako výrobky majitele namítaných ochranných známek. Je proto nutno přisvědčit závěru žalovaného, že existuje nebezpečí záměny na straně veřejnosti. Jedná se o podobnost označení vedoucí k pravděpodobnosti záměny.

Pokud žalobce poukazoval v této souvislosti mj. na rozsudky SDEU ve věcech C-251/95 SABEL, C-120/04 Medion a C-39/97 Canon, musel soud tuto obecně formulovanou námitku odmítnout jako neodůvodněnou. Podle názoru soudu postupoval žalovaný v souladu s ustálenou judikaturou SDEU zaměřenou na známkoprávní oblast, a jeho postup nebyl ani v rozporu s žalobcem citovanými rozsudky SDEU.

Pokud žalobce namítal, že při posuzování shodnosti druhu výrobků se nelze omezit pouze na skutečnost, že jsou zařazeny do téže známkové třídy, musel soud odmítnout jako neodůvodněnou. V inkriminované věci jde o výrobky zařazené do třídy 30: cukrářské a pekařské výrobky, resp. jemné pečivo a cukrovinky, jakož i cukrářské a pekařské výrobky podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb. Jde tedy o výrobky, které jsou nejen zařazeny do stejné třídy, ale jsou svým charakterem velmi podobné až identické. Jedná se o výrobky každodenní spotřeby, které je předmětem nákupu nejširší veřejnosti. Žalovaný správní orgán nepochybil, když porovnávané výrobky označil za podobné a shodné.

Žalobce namítal, že v námitkách byla použita nepravdivá a deformovaná tvrzení o vlastnictví etiket „ŠTRAMBERSKÉ UŠI NAŠÍ BABIČKY“ pana ing. V. S. Používané označení výrobků je výsledkem obchodněprávního závazkového vztahu o spolupráci mezi ing. V. S. a společností ŠMÍRA - PRINT, s.r.o., IČ: 25368915. Namítá-li namítající kolizi mezi označením „ŠTRAMBERSKÉ UŠI NAŠÍ BABIČKY“ a „UŠI NAŠÍ BABIČKY“, namítá kolizi mezi označeními, která k dnešnímu dni nepožívají známkoprávní ochrany a jsou používána subjektem, jenž není účastníkem tohoto řízení.

S touto námitkou uplatněnou rovněž v rozkladu žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí se podle názoru soudu žalovaný vypořádal dostatečným způsobem. Žalovaný odkázal na prvostupňové rozhodnutí, v němž je uvedeno, že „... namítajícím jmenované označení „ŠTRAMBERSKÉ UŠI NAŠÍ BABIČKY“, užívané při distribuci na obalech či etiketách výrobků „Štramberské uši“ Ing. V. S., nepožívá známkové ochrany a Ing. V. S. není účastníkem, tohoto řízení ...“ Žalovaný doplnil, že správní orgán prvního stupně při rozhodování označení „ŠTRAMBERSKÉ UŠI NAŠÍ BABIČKY“ nijak nezohlednil, přitom sdělil důvody, které ho k tomu vedly, nebylo potřeba dále se uplatněním tohoto označení v námitkách a okolnostmi kolem jeho užívání zabývat, neboť neměly vliv na konečné rozhodnutí ve věci, tj. závěr o pravděpodobnosti záměny napadeného označení s namítanými ochrannými známkami nemohly změnit. Zasloužily si tedy pouze zdůvodňující komentář, jak to správní orgán prvního stupně učinil. Městský soud v Praze se domnívá, že tento způsob vypořádání je zcela odpovídající a dostatečný, když ani jedno ze správních rozhodnutí vydaných v této věci na označení používaném Ing. V. S. nezaložilo odůvodnění svého rozhodnutí, a vždy odkázalo žalobce, že Ing. V. S. není účastníkem tohoto řízení.

Způsobu, jakým provedl žalovaný hodnocení podobnosti z hlediska vizuálního, fonetického a sémantického, kdy postupoval v souladu s citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu čj. 8 As 41/2012-46, nelze podle názoru Městského soudu v Praze nic vytknout. Shodný prvek „UŠI“ je obsažen ve všech porovnávaných označeních, je současně jejich nejdistinktivnější prvek, když nemá žádný významový vztah k cukrářským a pekařským výrobkům, resp. jemnému pečivu a cukrovinkám. Ostatní slovní prvky „ŠTRAMBERSKÉ“ a „NAŠÍ BABIČKY“ do určité míry popisují původ či charakter předmětných výrobků, a proto je nutno je považovat za méně distinktivní. Porovnávaná označení se shodují v uvedeném distinktivním prvku „UŠI“ a jejich odlišnosti spočívají v prvcích s omezenou rozlišovací způsobilostí. Soud proto musel souhlasit se závěrem žalovaného, že průměrný spotřebitel může nabýt dojmu, že výrobky takto označené pocházejí

od stejného výrobce, a tudíž existuje nebezpečí záměny na straně veřejnosti. Shledaná odlišnost slovního označení a kombinované ochranné známky z hlediska vizuálního automaticky nevylučuje existenci pravděpodobnosti záměny. Obě porovnávané označení totiž obsahují distinktivní prvek „UŠÍ“, který byl správně shledán v průběhu známkoprávního řízení jako nejdístitivnější prvek porovnávaných označení. Uvedený závěr není v rozporu se závěry rozsudku SDEU ve věci C-251/95 SABEL s tím, že průměrný spotřebitel vnímá ochranné známky a označení jako celek a neanalyzuje jejich jednotlivé části, když žalovaný shledal, že porovnávaná označení mohou na straně spotřebitelské veřejnosti vyvolat podobný celkový dojem.

Městský soud v Praze považuje za důležité v této souvislosti poukázat na rozsudek SDEU ve věci C-334/05 P OHIM v. Shaker di L. Laudato & C. Sas (slovní ochranná známka LIMONCHELO), podle něhož v rámci přezkumu existence nebezpečí záměny ve smyslu čl. 8 odst. 1 písm. b) nařízení č. 40/94 o ochranné známce Společenství nedochází při posouzení podobnosti mezi dvěma ochrannými známkami k tomu, že se zohlední pouze jedna složka kombinované ochranné známky a srovná se s jinou ochrannou známkou. Naopak je třeba provést srovnání, při kterém budou dotčené ochranné známky posuzovány každá ve svém celku, což nevylučuje, že celkovému dojmu, který kombinovaná ochranná známka vyvolává v paměti relevantní veřejnosti, může za určitých okolností dominovat jedna nebo více jejích složek. V tomto ohledu je možné posoudit podobnost pouze na základě dominantního prvku pouze v případě, že všechny ostatní složky ochranné známky jsou zanedbatelné. (viz body 41–42).

Pro úplnost Městský soud v Praze poukazuje na rozsudek SDEU ve věci C-39/97 Canon, podle něhož globální posuzování pravděpodobnosti záměny implikuje jistou vzájemnou závislost mezi relevantními faktory, přičemž „nižší stupeň podobnosti mezi výrobky nebo službami lze vyvážit vyšším stupněm podobnosti mezi známkami, a naopak“. V inkriminované věci existuje nejen podobnost porovnávaných označení, ale i shodnost či podobnost výrobků, a proto tzv. kompenzační zásadu nelze aplikovat na posuzovaný případ.

Žalobce se dále domníval, že o jeho námitkách nebylo rozhodnuto stejným způsobem jako v jiných obdobných případech. Městský soud v Praze musel rovněž tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou. Skutečnost, že žalobci v tomto řízení žalovaný správní orgán nevyhověl, ještě nemusí znamenat odchylku od jeho rozhodovací praxe. Posuzování podobnosti je věcí výkladu příslušného neurčitěho právního pojmu a jeho aplikace na zjištěný skutkový stav. Ve svém důsledku to znamená, že správní orgán je především povinen vycházet z ustálené judikatury SDEU a Nejvyššího správního soudu. Nicméně zjištěný skutkový stav, který je vždy individuální, ovlivní závěrečný verdikt, což znamená, že všechna rozhodnutí žalovaného nemusí být identická, a přesto budou souladná se zákonem.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. března 2015, č. j. 10 As 100/2014 – 120, „vzhledem k požadavku přísně individualizovaného posuzování jednotlivých známkoprávních sporů zpravidla nelze spatřovat ustálenou správní praxi Úřadu průmyslového vlastnictví v posuzování konkrétních ochranných známek. Tato praxe však může spočívat v ustálených postupech a metodách, jež Úřad průmyslového vlastnictví při jejich posuzování používá. I za této situace ovšem musí soud, je-li v soudním řízení porušení dosavadní správní praxe namítáno, vždy zkoumat, zda případy, jež měly tuto praxi založit, jsou vůči posuzované věci typově podobné. Pokud tomu tak není, je porušení zásady vyjádřené v § 2 odst. 4 správního řádu z roku 2004 vyloučeno.“

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí správního orgánu v rozsahu žalobních bodů a ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že žalovaný správní orgán při svém rozhodování neporušil zákonem stanovené povinnosti a nevydal nezákonné rozhodnutí. Z těchto důvodů proto soud podané žalobě nevyhověl a podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního jí zamítl tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud opřel o ustanovení § 60 odst. 1 soudního řádu správního a contrario, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady řízení nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto usnesení **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 24. září 2015

JUDr. Slavomír Novák v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Horáčková